

<<Οι πόρτες του σχολείου είναι κλειστές>>

Πολλά παιδιά σε πολλές χώρες του Τρίτου Κόσμου, όπως είναι η Αιτή, η Νιγηρία, η Κένυα, η Τανζανία, η Ινδία και το Μπαγκλαντές δεν έχουν τη δυνατότητα να παίρνουν μέρος στο μάθημα και να μένουν αναλφάβητα, διότι οι γονείς τους δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να τα στείλουν σχολείο.

Ας δούμε τι μας διηγήθηκαν τα παιδιά που ζουν σε αυτές τις τριτοκοσμικές χώρες:

Ο Ουέντι Ντεστράμι από την Αιτή: <<Με λένε Ουέντι και κατάγομαι από την περιοχή Μαριάνι που είναι κοντά στην πρωτεύουσα της Αϊτής το Πρότο Πρινς. Έχω φτάσει στην ηλικία των 12 ετών και δεν έχω πάει ακόμα σχολείο. Ζηλεύω τον μικρό μου αδερφό που πηγαίνει σχολείο, ενώ εγώ δεν μπορώ. Στον μεγάλο σεισμό του 2009 το σπίτι μας καταστράφηκε ολοσχερώς. Πρέπει να δουλεύω, διότι ο πατέρας μου είναι πολύ άρρωστος και δεν υπάρχει κάποιος άλλος να βοηθά την μητέρα μου. Επιπλέον το σχολείο μας είναι

κατεστραμμένο και αναγκαζόμαστε να κάνουμε μάθημα μέσα στα συντρίμια. >>

Η Καλτούμε από την Νιγηρία: <<Ονομάζομαι Καλτούμε και ζω στην Νιγηρία μαζί με την μητέρα μου και αλλά 4 αδέρφια (2 αδελφούς και 2 αδερφές). Ο πατέρας μου έχει πεθάνει πολλά χρόνια πριν. Αναγκάζομαι να μην πηγαίνω σχολείο, για να πουλώ ουάρα για να φέρνω λεφτά στην οικογένεια μου. Δεν γνωρίζω πόσο χρονών είμαι. Ένας από τους αδελφούς μου είναι τυχερός, γιατί είναι ο μόνος που πηγαίνει σχολείο. Ελπίζω μια μέρα να πάω και εγώ σχολείο».

Ο Βίκτωρ από την Κένυα: <<Το όνομά μου είναι Βίκτωρ και κατάγομαι από την Κένυα. Γεννήθηκα το 1993 και έμεινα ορφανός από μικρή ηλικία. Στην Κένυα για να πάει ένα παιδί σχολείο χρειάζεται να πληρώνει 10,000 κενυάτικα σελίνια, δηλαδή 95 ευρώ. Υπάρχουν πολύ λίγα παιδιά που πηγαίνουν σχολείο, διότι είναι πολύ ακριβά τα δίδακτρα. Επιπρόσθετα, δεν υπάρχουν βιβλία, στυλό και τετράδια. Επίσης, δεν τρώω πολύ και νιώθω κουρασμένος στο μάθημα. Μακάρι να τελειώσω το σχολείο.>>

Η Σενγκάι από την Τανζανία: <<Είμαι η Σενγκάι και ζω μαζί με άλλες 5 οικογένειες. Δεν έχω πάει στο σχολείο, διότι οι γονείς μου θεωρούν ότι πρέπει να κάνω τις δουλειές του σπιτιού. Έχω άγνοια σχετικά με την ημερομηνία γέννησής μου. Έχω ακόμη 3 αδέρφια που πηγαίνουν σχολείο, σε αντίθεση με εμένα που δεν έχω πάει ποτέ. Στεναχωριέμαι όταν βλέπω τα

αδέρφια μου να πηγαίνουν σχολείο, ενώ εμένα μου το απαγορεύουν. Είναι δύσκολο να βρούμε τροφή, ειδικά όταν δε βρέχει.>>

Η Ντομίνα από την Ινδία: << Ονομάζομαι Ντομίνα και κατάγομαι από την Ινδία, είμαι 10 ετών και ζω στο πεζοδρόμιο μαζί με την μητέρα μου και τον αδερφό μου. Είμαι τυχερή που βρέθηκε κάποιος καλός άνθρωπος και δέχτηκε να γράψει το σπίτι του στην ληξιαρχική πράξη, για να ΥΠΑΡΧΩ και να μπορώ να γραφτώ στο σχολείο. Η μητέρα μου φοβάται για την ασφάλειά μου, επειδή είμαι κορίτσι. Υπάρχουν πολλοί φτωχοί άνθρωποι και γι' αυτό προτιμούν να ζουν στα πεζοδρόμια>>.

Ο Μπίπλομπ από το Μπαγκλαντές: <<Λέγομαι Μπίπλομπ και κατάγομαι από το Μπαγκλαντές. Αναγκάζομαι να δουλεύω 23 χιλιόμετρα μακριά από το σπίτι μου. Δουλεύω από μικρή ηλικία στο μπακάλικο τους, όταν τελειώνω, αναγκάζομαι να ξαπλώνω στο πάτωμα. Μέχρι να ξεκινήσουν οι πλημμύρες ζούσαμε στις όχθες του ποταμού Τίστα, οι σοδιές ήταν πολλές και έφταναν να φάμε όλοι. Μακάρι ν μπορούσα να συνεχίσω τις σπουδές μου στο σχολείο για να βρω μία καλή εργασία>>.

Από τις παραπάνω ιστορίες των παιδιών αυτών, συμπεραίνουμε ότι κυρίως σε χώρες του τρίτου κόσμου παιδιά της ηλικίας μας -και όχι μόνο- δεν πηγαίνουν σχολείο, είτε επειδή δεν υπάρχει η οικονομική δυνατότητα, είτε επειδή δεν υπάρχουν σχολεία!!

ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΧΩΡΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΗΓΑΙΝΟΥΝ ΣΧΟΛΕΙΟ!!

Γι' αυτό λοιπόν πρέπει να βοηθήσουμε αυτά τα παιδιά προσφέροντας χρηματική βοήθεια, συμμετέχοντας εθελοντικά σε Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις. Με τα χρήματα αυτά θα μπορούν να χτίσουν σχολεία και να αγοράσουν βιβλία και τετράδια ώστε να εκπαιδευτούν.

Η δημοσιογραφική ομάδα:

Δήμητρα Αραπίτσα

Γιώργος Παπαργύρης

Ιωάννα Σκούρα